

KUD PRANGER

031 258 116

www.pranger.si



Rogaška Slatina, Ljubljana, Obsotelje

27.6. – 1. 7. 2012

9. Srečanje pesnikov, kritikov in prevajalcev poezije

PRANGER DIKTE

2012

**Vinko Möderndorfer, Barbara Korun, Ivana Komel, Uroš Zupan,
Ivan Dobnik, Esad Babačić, Taja Kramberger, Miklavž Komelj,
Katja Perat**

Prevodi v norveščino/Oversettelser til norsk:

Gunnar Wærness in/og **Christian Moe**

Utgiver: **Nada Grošelj**
Konsulent: **Gunstein Bakke**

Brought to you by: Javna agencija za knjigo RS, Kud Pranger

VSEBINA/INNHOLD

Esad Babačić

Ljubljana – Zidani Most

Ljubljana – Zidani Most

Zima

Vinter

Terorist

terrorist

Ivan Dobnik

V. (Odpre se prehod, dotik druge strani)

V. (*En passasje åpner seg, et streif fra den andre siden*)

Ivana Komel

Tri uganke

Tre Gåter

Miklavž Komelj

Po dolgih letih sta se srečala prijatelja iz adolescence

etter mange år møttes to ungdomsvenner

Barbara Korun

Iz »monologov«: III. Kraljica Elizabeta I., Anglija, začetek 17. stoletja

Fra "monologer": III. Dronning Elisabeth I, England på begynnelsen av 1600-tallet.

Taja Kramberger

Mostovi I., II.

Broer I., II.

Vinko Möderndorfer

najina ljubezen riše rdeče cvetove

vår kjærlighet tegner røde blomster

Katja Perat

Engels

Engels

Uroš Zupan

Dež

Regnet

ESAD BABAČIĆ

Iz zbirke/Fra samlingen *Sloni jočejo pošteno* (2011)

Ljubljana – Zidani Most

Poezija je končna postaja
tihe, zmlete usode,
ki ne odneha.

Laško je v kurcu,
dvorana ponesrečena
imitacija škatlice
iz sanj. Trije dobro
rejeni delavci, ki
še niso dobili
odpravnin, se smejiijo
lastni nesreči.

Sava je na njihovi
strani in sveže
zagojena polja,
čakanje na noč
se začne ob zori
in brezskrbnost
teče proti toku.

Pesniki imajo
svojo cinkarno,
visoke dimnike,
ki onesnažujejo
belino tihega
vznemirjenja.

Ljubljana – Zidani Most

Poesien er sluttstasjonen
for den tause, kverne
tilværelsen
som ikke resignerer.
Laško er helt på trynet,
hele hallen en forfeilet
etterlikning av en eske
fra en drøm. Tre arbeidere,
godt gjødde, fremdeles
uten sluttvederlag, flirer
av sin egen elendighet.
Sava tar deres parti. Det gjør
de nylig infiserte åkrene også.
Ventingen på natten
begynner ved soloppgang
og sorgløsheten
beveger seg motstrøms.
Poetene har sitt eget
sinkverk, høye skorsteiner
som forurensrer hvitheten
i taus anfektelse.

Zima

poslušam
tišino
krokarjev

Terorist

Razstrelil sem
Evropo!
Nič ni prišlo
iz nje.

Vinter

jeg lytter
til stillheten
fra ravnene

terrorist

Jeg skjøt
Europa i biter!
det kom
ingenting ut.

IVAN DOBNIK

Iz zbirke/Fra samlingen *Druga obala* (2011)

V

Odpre se prehod, dotik druge strani,
loki v očeh zaječijo, tam so,
med pozabljenimi sencami,
ki večno koprnijo. Do preprostosti
je stišana pokrajina, lažna vračanja,
strmoglavljena petja, kriki ljubljenja,
granitni prah vzvišenih tonov, drugačnih,
zunaj jezika, v zvereh, ki trejo vse pred seboj.
In zvečer si sam. V gozdovih pa hlad. Na ustnicah
lepilo molka, sence odrevenelega upora in minute
so tedaj dolge tisočletja. Dež pada na skale sna.
Vse reže, prši, kriči in zavija v obredje poslušanja.
Verjetno boš za zmeraj ostal tukaj, pomisliš,
navznoter pokopan in dihaš te valove azbestnih dni,
misliš na bele konje in črne mačke, na zgubljene ženske,
ki so v spokojnih minutah rojevale sonca iz oči,
dlani, ustnic. Takrat se v tvoji popotni torbi
sprehaja volk, dobro veš, kako je lačen,
koprneč, lačen metamorfoz in dotikov
brezčasnih kož, kdo ve, kako uboga žival
trpi.

V

En passasje åpner seg, et streif fra den andre siden,
øyebuene stønner, der er de,
blant de glemte, alltid higende
skyggene. Landskapet har stilnet
til beskjedenheter, falske hjemkomster,
sang som stuper, skrik av elskov,
opphøyde toners granittstøv, annerledes nå,
på utsiden av språket, i rovdyrene som tramper ned alt.
Og om kvelden er du alene. I skogene kjølig. På leppene
taushetens lim, skygger av numment opprør og da er minuttene
årtusener lange. Regnet faller på søvnens klipper.
Det snitter alt, høljer, skriker og innlemmer det i lytteritualet.
Trolig kommer du til å bli her for alltid, tenker du,
innvendig begravd, og du innånder disse bølgene av asbestdager,
tenker på hvite hester og sorte katter, kvinner som forsvant,
som i rolige minutter fødte sol frem fra øynene,
håndflatene og leppene. Det er da det vandrer
en ulv i reisevesken din, du vet godt hvor sulten den er,
hvor higende og sulten på metamorfoser og streif
av tidløse huder, hvem vet hva det stakkars dyret
må utstå

IVANA KOMEL

Iz zbirke/Fra samlingen *Narekovano iz postelje* (2011)

Tri uganke

I Uganka o cigareti

V pepelniku je majhna lučka
oznanjala življenje. Papirček,

bel in topel kakor
pravkar rojeni otrok, je

počasi spoznaval svet in
spreminjal svojo barvo.

Dim se je utrujeno, a
vztrajno vil ter si ustvarjal

lastna nebesa. Na koncu
je osiveli starec izginil v prah.

II Uganka o laseh

Razpuščeni in svobodni so se
nežno dotikali krtače.

Zaviti so se poljubljali
kakor platnica in knjižni

blok. In že so
zakrili obraz pred

potokom misli, pred
očmi v ogledalu, ki bi

iskale majhne nepravilnosti
zgolj zaradi iskanja.

Dolgi potegi s krtačo
so umirili dihanje.

Vonj po brezah je zapolnil
prostor. S prsti jih

počasi ukrotim. Še elastika,
in Samson je znova rojen.

Tre Gåter

I: Gåten om sigaretten

I askebegeret bar det lille lyset
bud om liv. Papiret,

hvitt og varmt
som et nyfødt barn,

ble sakte kjent med verden,
forandret på sin farge.

Utslitt og standhaftig
snodde røyken seg og skapte

eget himmelhvelv. Til slutt
svant en gamling, grå i støvet.

II: Gåten om hårene

Skjødesløse, sluppet fri
sneiet de så ømt ved børsten.

Tvinnet sammen i et kyss
som permene og sidene

i boken. Og allerede
skjulte de sitt ansikt,

fra tankenes bekk,
og øynene i speilet,

som skulle lett opp ujevnheter
for letingens egen skyld.

Lange tak med børsten
roet pusten ned.

Bjørkeduften fylte
rommet. Med fingre

Temmer jeg dem sakte.
Så en strikk. Nå er Samson

født på nytt

III Uganka o mačku

Njegovi kremplji so se
zasidrali v mojih hlačah.

In že je odskočil vstran kakor
gumijasta žogica, s katero

se tako rad igra. Pogled
se mu je zaustavil na plišasti

miški. Z izbočenim hrbtom
in nasršeno dlako se je

pripravljaj na napad. Skočil je,
jo grizel, metal v zrak in

jo lovil. Pobožala sem
ga po svilnati dlaki in

ga pomirila. Zapredel je.
In njegovo majhno življenje

je dodalo nov pomen vsem
devetim, ki jih še ima.

III. Gåten om katten

Hans klør kastet anker
i buksene på meg.

Så spratt han i vei
som den gummiballen

han liker best å leke med.
Satte øynene i tøyusen.

Med ryggen krummet, pelsen
rett til vær, gjorde han seg

klar til angrep. Han sprang
og bet den, kastet den i luften

jaget etter den. Jeg strøk ham
over silkepelsen, gav ham ro.

Han satte i å male.
Og hans lille liv

ga ny mening til de ni
han har igjen.

.

MIKLAVŽ KOMELJ

Iz zbirke/Fra samlingen *Roke v dežju* (2011)

Po dolgih letih sta se srečala prijatelja iz adolescence

Prijateljsko in nežno.

Die Wüste wächst. Prijateljski pogovor.

Ničesar se ne kali – nobene vode – nobenega jekla.

Nenadoma

registriram, česar nočem

registrirati. Vem, da sem skrajno pristranski.

Toda še skozi to,

kako bi v tem nevtralnem pogovoru

na istem ključnem mestu

eden od naju izbral

dovršni

in drugi od naju

nedovršni glagol,

že skozi to med nama razločno divja nekaj,

čemur lahko *in ultima analysi*

mirno rečem razredni boj.

(Ne – mislim, da tudi skozme.)

Ti se mi lahko smeješ.

Ničesar ne morem eksplicirati.

Kako naj si pomagam, če sem v tem vetru

zaznal skozi tisoče kolometrov

leteča zrna saharskega peska!

Prijateljsko in nežno.

Nobenega boja. Nobene točke v pogovoru,

iz katere bi se lahko razvilo

odkrito in čisto nasprotovanje,

da bi bila govorica

veselo pršenje isker.

To, samo to me pri tem navdaja

s topo žalostjo.

Ki se prijazno, iskreno, brez nesporazumov veča.

Razdalja med nama se ne veča.

A groza me je: barikada

(joj, smej se mi, kakšna anahronistična

in militantna podoba se mi vsiljuje!)

bi šla tu vmes med nama.

(Ne – tudi skozme.

Vem, da tudi skozme.

Toda popolnoma vseeno je, če tudi skozme.)

etter mange år møttes to ungdomsvenner

Vennlig og mildt.

Die Wüste wächst. En prat, venner imellom.
Ingen glimt – verken i vann eller stål.
Plutselig registrerer jeg
noe jeg ikke vil registrere. Jeg vet jeg er ytterst partisk.
Men til og med gjennom *dét*,
hvordan en av oss – i denne nøytrale samtalen
og på samme avgjørende sted –
ville valgt et
perfektivt verb
og den andre et
imperfektivt,
allerede i *dét*
raser tydelig mellom oss
noe som jeg *in ultima analysi*
(og fredelig) kan kalle en klassekamp.
(nei, gjennom meg òg, tror jeg)
Du får gjerne le av meg.
Jeg kan ikke gjøre eksplisitt rede for det.
Hva kan jeg vel gjøre
når jeg fornemmer, i denne vinden,
tusenvis av kilometer unna
et flyvende sandkorn fra Sahara!
Vennlig, mildt.
Strid, nei. Ingen punkter i samtalen
som kunne utvikles
til åpenlys, ren motstand
slik at praten ble
en munter gnistføyk.
Det alene, i *dét*
fyller meg
med sløv bedrøvelse.
Og den øker: vennlig, oppriktig, uten misforståelser.
Avstanden mellom oss øker ikke.
Men jeg forferdes: barrikaden
(å, bare le, det er litt av et anakronistisk
og militant bilde som tvinger seg på meg!)
skulle gått her
midt mellom oss.
(Og gjennom meg.
dessuten gjennom meg.

Men det betyr absolutt ingenting
om den går gjennom meg.)

BARBARA KORUN

Iz zbirke/Fra samlingen *Pridem takoj* (2011)

III. Kraljica Elizabeta I., Anglija, začetek 17. stoletja

Staram se. Mraz prihaja vame, od vsepovsod.
Z okna pogled na morje, sivo brezkončnost.
Zobje mi rumenijo. In nohti. Znotraj pa me
še zmeraj žge. Skozi ohlapne mišice, trhle
kosti. Žar. Ga čutijo tudi drugi? Te pijavke,
pokvarjenci, podgane hinavske, moji dvorjani?

Tvoj nežni, nedolžni obraz je prebledel, ko so
te prvič pripeljali k meni, ponoči. Nisi mogel
dvigniti pogleda, nisi mogel dvigniti ničesar.
Jaz sem te rešila pred sabo in samo jaz vem,
kdaj sem izgubila svojo krono, ime, srce.
Vsako čustvo je šibkost. Ničesar nisem izdala.

Nisem veliko pošiljala pote. Zmeraj prva
odšla. A tlelo je, žgalo, gorelo. Muka
poželenja, muka odsotnosti. Ti si bil steber,
na katerega sem naslonila svoje kraljestvo.
Moje kraljestvo zajema polovico znanega sveta.
Bog je bil z mano, v vojnah.

V neskončnih nespečnih nočeh še vedno
slišim krike zmagoslavja in krike kletev.
Ni hujšega pekla od mojih nespečnih noči,
zmrzlih dni. Ni bilo meja mojemu pohlepu.
Ni usmiljenja za moje trpljenje.
Če pekel obstaja, se bom cvrla v njem.

Letos je jesen posebej zgodnja. Zmrznjene
čebele padajo ljudem v roke. Ni veliko
ostalo od mojega življenja. Čutim, da že
prehajam v legendo, v dolgo verigo besed.
Tudi ti me pozabljaš, ljubi, videla sem, kako
se skrivaj oziraš za njo, mlado, s črnimi lasmi.

Jutri boš izvedel, da sem te dala obglaviti.

Dronning Elisabeth I, England på begynnelsen av 1600-tallet.

Jeg blir gammel. Frosten inntar meg fra alle kanter.
Fra vinduet kan havet skjernes; gråhet uten ende.
Mine tenner gulner. Neglene til like. Men i mitt indre;
ennå denne ilden. Tvers igjennom tærte muskler,
skjøre bein. En Glo. Sanses den av andre? Av iglene,
de dekadente, svikefulle rottene, mitt eget hoff?

Ditt ømme ansikt var så skydløst, blekt
da du ble brakt til meg om natten. Du maktet
ikke heve blikket, du maktet ingenting.
Jeg reddet deg fra deg, og jeg alene vet
når jeg tapte kronen, navnet, hjertet.
All følelse er svakhet. Jeg har intet sagt.

Du ble ikke tilkalt ofte. Alltid den første
som gikk. Men det ulmet, glødet, brant. Plage
av begjær og fravær. Du var bjelken
jeg satte til å holde kongeriket oppe. Det
er halve verden slik vi kjenner den. Gud
har stått ved min side, gjennom krigene.

Ennå kan jeg høre, i de endeløse netter
uten søvn, skrik i seier, skrik i vrede.
Søvnløs natt er mitt verste helvete, dernest
dagene av frost. Min grådighet var umåtelig.
Ingen miskunn finnes for det jeg gikk igjennom.
Finnes det et helvete, så skal jeg steke i det.

I år kom høsten tidlig. Biene fryser til
og faller ned i hendene på folk. Av livet mitt
er det ikke stort som gjenstår. Allerede
kan jeg kjenne at jeg blir legende, en lenke
lang av ord. Du òg holder på å glemme meg
min elskede. Jeg har sett deg sende henne
lange blikk, hun med det sorte håret.

I morgen får du budet: Jeg har bedt dem
hugge hodet av deg.

TAJA KRAMBERGER

Iz zbirke/Fra samlingen *Z roba klifa* (2011)

Mostovi

I.

Govorijo, da sem za seboj
porušila mostove,
kakor da bi bilo mogoče
porušiti nekaj,
kar ni bilo zgrajeno.

Govorijo, da sem
konfliktna oseba,
kakor da bi se bilo mogoče
strinjati s poniževanjem ljudi.

Govorijo, da sem
sesula slovensko poezijo,
morebiti, toda ta bi
najprej morala obstajati.

In če bi res bila poezija, je ne bi
mogli ali hoteli sesuvati. Plesali
in peli bi od veselja, da sploh obstaja.

Govorijo, govorijo, govorijo.

Njihovi mostovi iz predsodkov.
Njihove pesmi iz videzov in jecljanja.
Njihovo sladko kimanje oblastem.

II.

Dragi moji pesniški kameleoni,
bratje in bratranci minerjev
mostarskega mostu!

Vsi moji mostovi še stojijo.
Zgrajeni so tako, da jih ni
lahko porušiti.

Ne vse,
a nekatere od mojih pesmi
so njihovi notranji oporniki.

Moji družbeni konflikti so
njihovo vezivo, potrebno,
da je statika trdna, a prožna.

Moji mostovi so moji mostovi,
jezi vas, da niso tudi vaši.
Ta prilastitev ni več mogoča!.

Broer

I.

De sier at bak meg
har jeg brent broene,
som om det gikk an
å brenne noe
som aldri ble bygd.

De sier om meg
at jeg søker strid,
som om det gikk an
å godta at folk blir trampet på.

De sier at slovensk poesi
har jeg rasert. Kanskje,
men da må den først
ha eksistert.

Og om det nå var poesi, skulle vi ikke maktet
eller ønsket å rasere den. Vi skulle ha danset
og sunget i glede over at den fantes.

De sier, de sier, de sier.

Sine broer av fordommer.
Sine dikt av stotring og ytre.
Sine yndige bukk for makten.

II.

Kjære mine dikterkameleoner,
brødre og søskenbarn av dem
som sprengte broen i Mostar.

Alle mine broer står fortsatt.
De raser ikke så lett, det er sånn
de ble bygd.

Ikke alle,
men noen av mine dikt
utgjør de bærende bjelkene.

Mine samfunnsstrider
er fugene som behøves
for et hardt og smidig reisverk.

Mine broer er mine.
Surt for dere, at de ikke er deres.
Å ta dem, det går ikke lenger.

VINKO MÖDERNDORFER

Iz zbirke/Fra samlingen *Nimam več sadja zate* (2011)

najina ljubezen riše rdeče cvetove

najina ljubezen riše rdeče cvetove
najini poljubi jih arhivirajo
dotiki zapisujejo nevidno zgodbo
prve in druge in tisoč in ene noči

najina ljubezen se spreminja
najina smrt jo vedno dela večno
vklesuje v čas njena obraza
mojega tvojega *mojega tvojega*

najina ljubezen se spominja začetka
najin konec beži pred nama od prvega
in drugega in tisoč prvega dne

najina ljubezen ima roke in noge
ima najini telesi najina ljubezen ima
sposobnost da preživi ledeno dobo

vår kjærlighet tegner røde blomster

vår kjærlighet tegner røde blomster
kyssene våre legger dem i arkiv
kjærtegn skriver den usynlige fortellingen
om første andre og tusendeogførste natten

vår kjærlighet forandrer seg
vår død gjør den evig for alltid
i tiden risser den våre ansikter
mitt og ditt *mitt-og-ditt*

vår kjærlighet husker begynnelsen
vårt opphør har flyktet fra oss fra den første
og andre og tusenogførste dagen

vår kjærlighet har armer og bein
den har våre kropper vår kjærlighet
klarer seg gjennom en istid

KATJA PERAT

Iz zbirke/Fra samlingen *Najboljši so padli* (2011)

Engels

Z gotovostjo lahko rečem,
Da je edini moški, ki bi me lahko ljubil, ne da bi se silil s tem,
Friedrich Engels.

Med drugo uvrščenimi obstaja tih dogovor,
Da lahko drug drugemu ob vseh trenutkih dneva
Brez obveze
In brez fotografa, ki bi trenutek tlačil v večnost,
Položijo glavo v naročje
In zahtevajo toplino.

Na stranišče grem,
Da bi si popravila frizuro in razmazano maskaro.
Zaletim se v trop pobeglih iz zgodovinskih učbenikov.
V dolgi vrsti jih nese po ozkem hodniku.
Drenjajo se drug mimo drugega,
Kot bi jih na koncu čakalo razodetje ali vsaj borovničeva pita.
Neprijetno mi je,
Ko me Robbespierre prime za ovratnik in me dvigne ob steni,
Da z nogami bingljam deset centimetrov nad tlemi.
Jezan fant.
Toliko krvi za svobodo govora in zdaj smo vsi tiho.
Nihče se ne čuti poklicanega.
Po kotih se mečkamo z drugimi zgubami.
Nihče ne bi predlagal svojega načrta za boljši jutri.
Nobenega nadčloveka ni nikjer,
Ki bi se iznenada pojavil in rešil stvar.

Žal mi je za Robbespierra.
Tisti njegov spis proti smrtni kazni je bil dober.
Z robom dlani grem ob njegovem obrazu.
Ni lep in velikokrat se je zmotil.
Vendar sem polna sočutja, ko tako razburjen stoji pred mano.
Pred zakonom sva enaka,
A treba mu bo razložiti,
Da ima enakost, kot vse na svetu,
Nekje svojo mejo, ki je tenka in komaj vidna.
Ne more me vzeti s sabo.
Vračam se k Friedrichu –
Nič velikega ni na njem.
Zatekam se k njegovi dobrotljivi drugorazrednosti,
Kot se pravoverni Judje zatekajo v senco Njegovih peruti.

Engels

Med sikkerhet kan jeg si:
Det finnes en eneste mann som kunne elsket meg uten å tvinge seg til det.
Friedrich Engels.

Blant dem på andre plass hersker en stilltiende kontrakt,
at de når som helst på dagen,
uten øvrige forpliktelser,
uten fotograf til å hundse øyeblikket inn i evigheten,
kan legge hodet i fanget på hverandre
og kreve varme.

Jeg går på toalettet
for å ordne håret og maskaraen som er smurt utover.
Der treffer jeg en flokk flyktninger fra historiebøkene.
I en lang rekke driver de gjennom den trange gangen.
De presser seg forbi hverandre,
liksom en åpenbaring ventet dem på enden, eller hvertfall en blåbærpai.
Jeg kjenner et ubehag
når Robespierre tar meg i kraven og løfter meg opp mot veggen,
så jeg henger med beina ti centimeter over gulvet.
En sinnatagg.
Alt blod på ytringsfrihetens vegne, vi er tause nå, alle sammen.
Ingen kjenner seg kallet.
I krokene kliner vi med de andre taperne.
Ingen lanserer sin plan for en bedre morgendag.
Ingensteds finnes overmennesket
som uventet dukker opp og løser floken.

Jeg synes synd på Robespierre.
Det der skrivet mot dødsstraff var bra.
Jeg kjenner ansiktet hans med kanten på håndflaten.
Ikke er han vakker, og mange feil har han gjort.
Jeg fylles likevel av medlidenhet når han står så opphisset foran meg.
For loven er vi like,
men noen må forklare ham
at likheten, som alt annet her i verden,
har en grense et sted, svak og så vidt synlig.
Meg kan han ikke ta med seg,
så jeg vender tilbake til Friedrich –
på ham finnes det ingenting stort.
Jeg søker ly i hans godmodige annenrangshet,
slik rettroende jøder søker ly i skyggen av Herrens vinger.

UROŠ ZUPAN

Iz zbirke/Fra samlingen *Oblika raja* (2011)

Dež

Zelena ogrinjala za drevesa so se
nenadoma sešila iz zraka. Oči
se ustavljajo na njih in nočejo najti
izhoda iz prijazne bohotnosti. Ko jih
ni bilo, so bili zvoki iz daljave
ostri in predirni in svetloba

je lahko kopala luknje povsod
po peskokopu. Zdaj je vse izginilo,
odplavljeno od nekega ljubšega časa,
ki se mu je najbolje prilagoditi z mirom
in pozabo. Dež riše navpičnice
na sivkasto kuliso, a od njih

ne ostane nič, le čistejša trava,
ki jo enakomeren šepet spodbuja,
da začne siliti v besede.

Včeraj je fazan pazljivo stopal
čez čistino, z vsako nogo izmenično
preizkušal resničnost. Somrak

se je spustil do tal in črna mačka
mu je oklevajoče sledila, dokler
se ni spremenila v toplo in dišečo
noč. Pomlad s hitrimi gibi
odstranjuje, kar je odvečnega
v mislih, in naredi prostor

za potrpežljivo čakanje.
Nobenega dolgočasja in strahu
ni v opazovanju dreves. Šoje
so se poskrile v oddaljene predele
nedelje in premočeni vrabci kot
nasršene temne kepe letijo tik nad

tlemi; izginjajo v plitvo, zeleno
morje. Gozd je v notranjosti vedno
živ, na obrobju, kjer se srečuje
z mestom, pa njegove razmazane
okončine mirno odsevajo
v mokrem asfaltu praznega

Regnet

De grønne kappene på trærne
ble plutselig sydd av luften. Øynene
stanser der, og ønsker ingen utgang
fra denne vennlige frodigheten.
Innen kappene var lydene fra det fjerne
skarpe og skjærende, og lyset

kunne grave hull overalt
i sandtaket. Nå er alt forsvunnet,
bortvasket av en kjærere tid
som man gjør best i å tilpasse seg
med fred og glemsel. Regnet tegner
streker loddrett på grå kulisser,

men ingenting blir igjen, bare renere gress,
som en jevn hvisken oppmuntrer
til å avbryte ordene. I går trippet
en fasan forsiktig over lysningen,
med ett ben etter det andre
testet den virkeligheten. Skumringen

senket seg mot bakken og den svarte katten
slo nølende følge før den forandret seg
til varm og angende natt.
Med raske bevegelser fjerner våren
alt overflødig i tankene, og gjør rom
for tålmodig venting. I det å granske trærne

finnes ingen kjedsomhet eller frykt.
Nøtteskriker har søkt tilflukt
i søndagens fjerne trakter
og gjennombløte spurver
flyr som mørke strittende klumper
like over bakken; forsvinner

i det grunne, grønne havet.
På innsiden er skogen alltid levende,
men i kanten, der den møter byen,
gir dens utgnidde yttergrenser
et rolig gjenskinn i den våte asfalten
på den tomme parkeringsplassen.

parkirišča. Po golih vejah
polzijo pravilne kaplje,
ki bodo zasijale kot drago kamenje,
ko jih bodo popoldne presvetlili
sončni žarki in jih nehote prevedli
v zrak. Glasba bi bolje opisala

tisto, za čemer hlasta pogled,
in pripustila v svojo bližino
več različnih videnj, se nadaljevala
tudi tam, kjer je že zdavnaj zmanjkalo
govorice. A delo je treba nekako
pripeljati do konca, tako kot se je

začelo; ograditi čas z besedami
in mu ne dopustiti, da se drobi.
Pod streho čakajo knjige in dolga
potovanja in skrivnosti,
ki jih lahko razkrije le vonj
papierja. Zunaj pa vse miruje,

zatopljeno v vrstni red,
ki je takšen, kot bi vlekel karte
iz kupa po lastni želji; vonji, barve,
blato, različni odtenki svetlobe,
slutnje plitvo dihajočih senc
in ta vztrajni, vztrajni dež.

Langs nakne greiner kryper
symmetriske dråper, som skal skinne
som edelsteiner når ettermiddagens
solstråler lyser gjennom dem
og utilsiktet oversetter dem til luft.
Musikk ville beskrevet bedre

det som blikket snapper etter,
ville latt flere ulike syn
slippe innpå seg, og fortsatt også
ut dit praten har stilnet. Men arbeidet
må på en eller annen måte bli ferdig,

slik det ble påbegynt; tid
må innhegnes av ord og ikke få lov til
å smuldre. Under hvelvingen venter bøker
og lange reiser og hemmeligheter
som bare papirlukten kan avsløre.

Utenfor er alt i ro, nedsenket
i sin rekkefølge som om du fritt
trakk kort fra stokken, luktene,
fargene, møkka, lysets ulike
brytninger, skyggenes anelser
med sin lette pust og dette stadige,
stadige regnet